

HỒI THỨ HAI TRĂM BỐN MƯƠI MỐT
MAO THẬP BÁT CÔNG KHAI THỎA MẠ

Vi Tiểu Bảo nghe Sách Ngạch Đồ nói vậy cả mừng nghĩ bụng:

- Tưởng gì chứ viết chữ "Tiểu" thì lão gia coi như trò đùa.

Gã liền cầm bút khuyên bên trái một vòng tròn, lại khuyên bên phải một vòng tròn. Sau cùng mới vạch một đường thẳng vào giữa.

Sách Ngạch Đồ mỉm cười nói:

- Được rồi! Vi đại nhân viết hay quá!

Vi Tiểu Bảo ngoẹo đầu ngắm nghía chữ "Tiểu" một lúc rồi ngửa mặt lên trời cười rộ.

Sách Ngạch Đồ lấy làm kỳ hỏi:

- Vi đại soái cười gì vậy?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sách đại nhân coi chữ này có giống một con chim sẻ và hai quả trứng không?

Các đại thần bên Thanh không nhìn được nổi lên tròng cười khanh khách. Cả bọn tùy tùng cùng thân binh cũng bụng miệng phì cười.

Phi Yến Đà La chẳng hiểu bọn họ cười gì, chỉ dương mắt lên mà nhìn.

Vi Tiểu Bảo kiểm tự vào cả bốn bản điều ước. Trên bản bằng La Sát văn gã vạch chữ lớn gấp bội.

Tiếp theo bọn Phi Yến Đà La, Sách Ngạch Đồ và các phó sứ bên Nga đều kiểm tự.

Bản điều ước thứ nhất giữa hai nước Trung- Nga thế là hoàn thành. Nó cũng là bản điều ước đầu tiên Trung Quốc ký kết với nước ngoài.

Vụ này do Vua Khang Hy trừ liệu kế hoạch rất chu đáo lại xuất toàn lực để thực hành, cùng phái những nhân viên rất đắc lực dựng lên điều ước phân chia

cương giới và gọi tắt là điều ước Ni Bố Sở. Trung Quốc không bị thua thiệt chút nào.

Điều ước Ni Bố Sở quy định dùng ngọn Hưng An ở mặt bắc làm bờ cõi. Thế là toàn bộ tỉnh A Mục Nhĩ và tỉnh Tân Hải của Liên Xô thuộc vào lãnh thổ Trung Quốc. Phương Đông và phương Đông Nam lãnh thổ Trung Quốc ra đến tận biển. Trước cuộc hòa đàm khu vực này không thuộc vào nước nào. Chỗ Trung Quốc chiếm lấy đó cũng không phải đất La Sát, nhưng nước La Sát đã đắp thành, thực dân.

Sau khi kiểm định hiệp ước bọn thực dân bắt buộc phải rút về. Đó là thắng lợi về quân sự cũng như về ngoại giao của Trung Quốc.

Theo điều ước thì một diện tích đất gần tám chục dặm vuông Anh được sát nhập vào Trung Quốc, tức là một phần đất lớn gấp đôi mấy tỉnh miền Đông Bắc hiện nay.

Điều ước này lập xong còn khiến cho biên giới phía Đông Bắc Trung Quốc được an ninh hơn một trăm năm chục năm rồi. Cuộc đông xâm của người La Sát bị cản trở, đã tam xâm lược cũng giảm bớt.

Sau các triều đại Khang Hy, Ung Chính, Càn Long nhà Mãn Thanh ký điều ước với nước ngoài đều bị thất quyền mất đất. Hùng phong cùng uy quyền quốc gia về sau chẳng còn thời kỳ nào được hưng thịnh bằng hồi vua Khang Hy trị vì và Vi Tiểu Bảo tham dự quốc chính.

(Lời tác giả:

Chữ kiểm của Vi Tiểu Bảo trên điều ước rất cổ quái không nhận ra được. Những sử gia đời sau của hai nước Trung- Nga chỉ biết Sách Ngạch Đồ và Phi Yến Đà La kiểm thư.

Nhà khảo cổ Quách Mạc Nhược hiểu biết Giáp cốt văn tự cũng không hiểu chữ "Tiểu" kiểm trên điều ước Ni Bố Sở, khiến đại danh của Vi Tiểu Bảo phải mai một. Những sử sách đời sau đều nói những nhân vật kiểm tự điều ước Ni Bố Sở là Sách Ngạch Đồ và Phi Yến Đà La.

Từ cổ chí kim, những người biết đến Vi Tiểu Bảo chỉ có độc giả "Lộc Đỉnh Ký" mà thôi. Pho sách này thuật lại việc kiểm định và nội dung điều ước Ni Bố Sở,

trừ phần liên quan đến Vi Tiểu Bảo để bổ sung chỗ thiếu sót, còn ngoài ra đều căn cứ vào lịch sử để ghi chép.

Theo tập quán thời bấy giờ, hai bên kiểm ký điều ước rồi đồng thời nổ súng tuyên thệ với trời tuân thủ nghiêm minh.

Bên Thanh có hơn hai trăm cỗ đại pháo đặt ở ngoại thành Ni Bố Sở. Cả bốn mặt Đông Nam Tây Bắc đồng thời phát xạ. Súng nổ chấn động một vùng.

Bên Nga chỉ có hơn mười cỗ, tiếng súng thưa thớt. Thế cường nhược chênh lệch nhau không biết đến đâu mà kể.)

Phi Yến Đà La tự nhủ:

- May quá! Nếu hòa nghị bất thành, xảy cuộc đánh nhau thì thành Ni Bố Sở bị bắn đến tan tành.

Ớu thần hai nước đều đưa tặng lễ vật cho nhau.

Phi Yến Đà La tặng bọn Vi Tiểu Bảo đồng hồ, thiên lý kính, ngân khí, áo da điều, đao kiếm...

Vi Tiểu Bảo tặng đối phương lừa ngựa, yên cương, chén vàng, quần áo, lụa là. Ngoài ra, mỗi người còn được một cái đai lưng dát vàng để bồi thường lại đai quần bị quân Thanh cắt đứt.

Tối hôm ấy tại hội sở mở đại yến khánh hạ hòa ước thành công.

Phi Yến Đà La vẫn băn khoăn lo lắng, không hiểu những toán quân Thanh kéo đi công tập Mạc Tư Khoa đã triệu hồi chưa. Hắn không ngớt đưa ra ngôn ngữ thăm dò, nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn lơ đãng như không hiểu.

Sau hai bữa, Phi Yến Đà La được tin báo có đại đội quân Thanh từ mé Tây kéo đến, hắn lên mặt thành dùng Thiên lý kính nhìn ra xa, quả thấy từng đội Thanh binh từ mặt Tây đi tới, qua sông Ni Bố Sở đóng lại ở phía Đông.

Phi Yến Đà La cả mừng. Hắn yên trí đây là những toán Thanh binh định đi Tây xâm đã được triệu hồi.

Hắn có biết đâu đại đội quân Thanh này nguyên trước hạ trại đóng ở ngoài hai trăm dặm về phía tây thành Ni Bố Sở. Họ đã được lệnh từ trước, nếu nghe tiếng súng lớn nổ liền nhổ trại từ từ kéo về.

Lại qua mấy bữa, thợ đá dựng bia trên biên giới. Văn tự trong bia điều khắc rất hoàn chỉnh gồm năm thứ chữ là: Mãn văn, Hán văn, Mông văn, La Tinh văn và La Sát văn.

Những tấm bia cương giới chia ra dựng ở đông ngạn sông Cách Nhĩ Tất Tề, nam ngạn sông Ngạch Nhĩ Cổ Lạp, cùng các nơi Đông Bắc dãy núi Uy Y Khắc A Lâm Đại Sơn.

Trong văn bia viết rõ hai nước dùng sông Cách Nhĩ Tất Tề làm biên giới.

Thượng lưu sông này có khu đất cỏ cây không mọc được tên gọi là Đại Hưng An ra đến biển. Bao nhiêu sông ngòi ở phía Nam núi này chảy vào sông Hắc Long Giang đều thuộc về Trung Quốc. Những sông ngòi phía Bắc dãy núi đều thuộc nước Nga La Tư.

Trong bia còn ghi rõ:

- Sông Ngạch Nhĩ Cổ Lạp chảy vào Hắc Long Giang dùng làm địa giới. Nam ngạn sông này thuộc về Trung Quốc, Bắc ngạn thuộc về Nga La Tư. Ở cửa sông Mi Nặc Nhĩ Khánh thuộc Nam ngạn có nhà cửa của người Nga La Tư phải rời qua Bắc ngạn.

Văn bia còn viết rõ:

- Nhân dân Nga La Tư cùng mọi sự vật ở Nhã Tát Khắc phải triệt thoái về Sát Hãn Hàn.

Văn bia lại nói rõ:

- Những nhà săn bắn cấm hãn không được vượt qua biên giới. Nếu có người tụ tập đem theo khí giới săn bắn giết người cướp của mà bắt được là chính pháp liền, không thể vì những chuyện nhỏ nhặt làm hư đại sự. Hai nước Trung- Nga hòa hiếu với nhau, đừng để xảy cuộc tranh chấp.

Khâm sai hai nước lại phải bộ thuộc khám xét địa hình không còn chỗ nào lùm lẩn, mới dựng bia lên.

Những chỗ dựng bia này đáng lý để phân cương giới giữa hai nước muôn năm không thay đổi, nhưng hơn trăm năm sau, nước Nga thừa cơ Trung Quốc suy nhược,

tầm gửi lán cảnh, không kể gì đến chuyện phân cương giới ngày trước, thôn tính một vùng đất rộng rất phì nhiêu của Trung Quốc.

Những người đọc sử về sau phải chép miệng thở dài mà than rằng:

- Ước gì được vua Khang Hy và Vi Tiểu Bảo ở dưới âm cung sống lại để khôi phục cố thổ của nhà nước bị bọn người La Sát lang sói chiếm đoạt.

Dựng bia xong rồi, khâm sai hai nước thi lễ từ biệt, chia đường trở về kinh thành phục mạng.

Vi Tiểu Bảo gọi Hoa Bá Tử Cơ và Tề Lạc Nặc Phu vào kiểm nhận lễ vật để đưa về trình Tô Phi á Công chúa. Trong món lễ này có cả chăn gấm gối thêu.

Nơi đây là đất hoang vu, không thể mua được những vật đó, đều lấy của Song Nhi.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nếu Công chúa thực sự tưởng nhớ ta thì cứ ôm chăn gối này mà ngủ.

Hoa Bá Tử Cơ đáp:

Tình ý của Công chúa điện hạ đối với đại nhân các hạ khác nào thiên trường địa cửu mà chăn gối chẳng được bao lâu sẽ rách nát. Xin đại nhân phái mấy tên kỹ sư qua Mạc Tư Khoa xây mấy tòa thạch kiều thì vĩnh viễn không bao giờ hư nát được.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta đã nghĩ đến điểm này rồi, hai người bắt tất phải lằm miêng.

Gã sai thân binh khiêng một cái rương vào. Cái rương này dài bảy thước, rộng bốn thước giống hệt một cỗ quan tài. Tám tên thân binh dùng đòn khiêng tới, tỏ ra rất trầm trọng. Ngoài rương đóng đai sắt rất thận trọng lại niêm phong kiểm dấu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Món lễ vật này rất quan trọng chứ không phải tầm thường. Các người bảo vệ cho cẩn thận đừng để tổn hại. Công chúa trông thấy rồi nhất định vô cùng

hoan hỷ, vì đây là món nhân tình vĩnh viễn như thiên trường địa cửu. Nó cũng bền vững chẳng kém gì những cầu đá ở Trung Quốc.

Hai tên đội trưởng La Sát không dám hỏi nhiều, lãnh rương gỗ ra đi.

Cái rương gỗ này nặng tới ngàn cân mà đưa từ Ni Bố Sở về đến Mạc Tư Khoa đường xa muôn dặm thật là vất vả.

Tô Phi á nhận được rương mở coi thì ra một pho thạch tượng khỏa thân của Vi Tiểu Bảo. Pho tượng lộ nụ cười rất linh động như người sống.

Nguyên Vi Tiểu Bảo lúc kêu thợ đá khắc bia, đồng thời sai họ suốt đêm ngày tạc thành pho tượng này. Gã lại nhờ giáo sĩ Hà Lan viết câu Ta vĩnh viễn yêu nàng bằng tiếng La Sát, để khắc vào trước ngực tượng đá.

Tô Phi á Công chúa vừa ngó thấy thật là dở cười dở khóc. Nàng nghĩ tới tiểu hài ở Trung Quốc cực kỳ cổ quái tinh ma, bọn nam tử La Sát không thể bì kịp. Bất giác nàng nảy mối tình ý triền miên, tâm thần bay xa muôn dặm.

Pho tượng đá này cất ở điện Cẩm Linh. Sau Bửu Đắc đại đế phát động cuộc chính biến, đuổi Tô Phi á Công chúa ra khỏi cung vị, đồng thời đập tan nát pho tượng đá. Chỉ còn bộ phận tàn hủy được binh sĩ đem ra bỏ ở ngoài thành.

Bọn phụ nữ dốt nát ở nước La Sát thường hay đến lay lục để cầu sinh con để cái và người ta đồn đại là rất linh nghiệm.

Nhắc lại Vi Tiểu Bảo mở cờ giống trống khải hoàn trở về Bắc Kinh. Tình hình kiểm định hòa ước chia biên giới đã có bản tâu gửi về từ trước dâng lên vua Khang Hy.

Đại quân chưa về tới ngoài thành Bắc Kinh, các đại thần trong triều đã chờ sẵn ở cửa thành để nghênh tiếp.

Vi Tiểu Bảo dẫn bọn Đông Quốc Cương, Sách Ngạch Đồ, Bằng Xuân, Tát Bố Tổ, Lang Thản, Lâm Hưng Châu vào triều kiến vua Khang Hy.

Nhà vua dùng lời lẽ ôn nhu khen thưởng, lại hạ chiếu thăng chức cho Vi Tiểu Bảo làm Nhất đẳng Lộc Đỉnh Công.

Bọn Đông Quốc Cương, Sách Ngạch Đồ cùng tướng sĩ quan quân đều được thăng thưởng.

Vì Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý ra khỏi Hoàng cung. Các quan tiền hô hậu ủng đưa gã về phủ.

Bỗng nghe bên đường phố lớn có tiếng người hô:

- Vì Tiểu Bảo! Người là một tên cầu tặc vong ân bội nghĩa!

Đoàn người nghe tiếng kêu réo thóa mạ đều giật mình kinh hãi.

Vì Tiểu Bảo nghe thanh âm quen thuộc ngoảnh đầu nhìn ra thấy một gã đại hán từ trong thềm nhà chạy xuống đường lớn trở tay vào mặt gã, ngoác miệng chửi bới:

- Vì Tiểu Bảo! Mi là một tên tiểu tặc đáng tội ngàn đao phân thân. Đường đường là người Hán, mi lại đi đầu hàng nhà Mãn Thanh, làm tầu cầu cho quân Thát Đát. Mi làm cho sư phụ của mi phải uống mạng, lại sát hại bao nhiêu hảo huynh đệ. Nay mi được Hoàng đế Thát Đát phong đến công hầu, vinh hoa phú quý, mi càng nhơn nhơn đắc ý! Tổ bà nó! Lão gia phải dùng gươm trắng đao hồng đâm con mẹ nó tên tiểu tặc mấy chục nhát, thử xem mi còn làm Ô Quy Công, Giáp Ngự Công được nữa không?

Đại hán này mình trần trùng trục, ngực đầy lông lá đen sì, mày rậm mắt to, thái độ rất hung dữ. Hắn chính là Mao Thập Bát, ngày trước đã dẫn dắt Vì Tiểu Bảo đến Bắc Kinh.

Vì Tiểu Bảo còn đang ngơ ngác thì mấy chục tên thân binh đã bao vây đại hán.

Mao Thập Bát rút thanh đoản đao ở trong mình ra toan chống cự.

Mấy vị Đô thống, Đề đốc cùng võ tướng nhất tề động thủ đoạt lấy đoản đao ở trong tay Mao Thập Bát rồi vật hắn ra trời lại.

Mao Thập Bát tiếp tục mắng chửi không ngớt miệng:

- Tên tiểu tặc Vì Tiểu Bảo kia! Ngày trước lão gia đưa mi tới Bắc Kinh thật là lắm to, thật là tội lỗi! Lão gia đã mang tội với Trần Cận Nam Tổng đà chúa, lại ân hận với các anh hùng hảo hán trong Thiên Địa Hội. Bữa nay lão gia không muốn sống nữa, vạch mặt chỉ tên cho thiên hạ biết Vì Tiểu Bảo nhà mi là đứa cầu tặc

bán bạn cầu vinh, vong ơn phụ nghĩa, chỉ mong thăng quan phát tài, cam phận nô tài làm chó săn cho Hoàng đế Thất Sát.

Các quan binh và miệng mà hấn vẫn thóa mạ không ngớt.

Tiếp đó, một tên võ quan rút khăn tay nhét vào miệng Mao Thập Bát.

Mao Thập Bát không nói lên thành tiếng được, miệng vẫn ú ớ chắc là hấn còn chửi bới.

Đách Ngạch Đồ cười hỏi:

- Không hiểu thăng khùng này ở đâu nhảy bổ ra? Vi Công gia giao cho Đách mỗ đem hấn về phủ Thuận Thiên mở cuộc thẩm vấn. Chúng ta hãy bỏ mặc hấn không lý gì đến, kéo về quý phủ uống rượu nghe hát đã.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Tiểu đệ đang định mời Đách huynh cùng các vị đến tể phủ chơi.

Gã khế dẫn thân binh:

- Các người đưa hấn về phủ coi giữ cẩn thận, nhưng đừng làm khó dễ gì hấn cả. Hãy lấy rượu thịt cho hấn uống. Lát nữa ta sẽ thân hành thẩm vấn.

Hôm ấy, trong phủ Lộc Đỉnh Công mở yến tiệc lớn thết đãi văn võ bá quan.

Các quan viên theo đi đánh Nhã Tát Khắc và dự cuộc hòa đàm Ni Bố Sở mồm năm miệng mười, nói phun bọt rãi thuật lại những sự đã qua: Nào Vi đại soái thần cơ diệu toán không sót mảy may. Nào ra kỳ mưa hạ thành Nhã Tát Khắc. Nào dùng kế Chu Du - Quan Anh hội hý Tưởng Cán khiến cho khâm sai La Sát sợ mất mặt không dám ho he gì nữa, chỉ mong được kiếm điều ước phân chia cương giới cho lẹ.

Trong khi thuật sự, dĩ nhiên họ còn thêm mắm thêm muối cho câu chuyện trở nên thần hồ kỳ thần. Họ ví Vi Tiểu Bảo khác nào Gia Cát Lượng phục sinh, Lưu Bá Ôn tái thế.

Bá quan cũng tuôn ra những lời nịnh nọt chẳng thiếu câu gì. Nhưng sự thực, trong thâm tâm họ cũng công nhận Vi Công gia sở dĩ được Hoàng thượng sủng ái

quả có chân tài. Trước kia họ vẫn coi gã không vào đâu thì nay đã nẩy lòng kính trọng.

Tan tiệc, Vi Tiểu Bảo vào thư phòng lại bày rượu thịt mời Mao Thập Bát làm lễ tương kiến. Gã sợ hấn nổi tính thô bạo, liền bảo Tô Thuyên và Song Nhi ăn mặc giả làm kẻ thân tùy đứng bên thị phụng.

Thân binh giải Mao Thập Bát vào.

Vi Tiểu Bảo niềm nở đứng dậy nghinh tiếp, miệng chào:

- Mao đại ca! Lâu nay không được gặp. Đại ca bình yên chứ?

Mao Thập Bát tức giận trợn mắt lên hỏi:

- Ta làm sao mà không bình yên? Từ ngày ta quen biết tên tiểu tặc rất đổi bức mình! Nguyên trước ta bình yên rồi sau biến thành không yên tâm được nữa.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mao đại ca hãy thử thắng thắng ngòi chơi để tiểu đệ kính mới ba chung rượu cho hả hơi đã. Tiểu đệ có chỗ nào đắc tội với Mao đại ca thì đại ca uống rượu rồi hãy thóa mạ cũng chưa muộn.

Mao Thập Bát sấn sổ bước lại quát:

- Ta đánh chết mi trước rồi hãy uống rượu.

Hắn giơ nắm tay lớn bằng cái bát đánh nhằm vào mặt Vi Tiểu Bảo đến vì một tiếng.

Tô Thuyên lặng mình một cái chụp lấy cổ tay Mao Thập Bát, khẽ vặn một vòng. Tay mặt mục vổ vai hắn hai cái.

Mao Thập Bát liền cảm thấy nửa người trên tê chồn, không tự chủ được nữa phải ngồi xuống ghế.

Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận, vận kinh nhảy bổ lên thóa mạ:

- Tiểu tặc!...

Tô Thuyên đứng ở sau lưng hắn, đưa tay nắm lấy hai huyết kiên trính ở bả vai hắn rồi từ từ đè xuống.

Mao Thập Bát không kháng cự được chút nào, đành chịu ngồi xuống ghế.

Mao Thập Bát thân thể cao lớn, ít ra gấp hai người Tô Thuyên, nhưng võ công mù rất cao thâm nên kiềm chế hẳn một cách dễ dàng.

Mao Thập Bát khác nào người bị cột chân tay đành riu riu ngồi xuống.

Mao Thập Bát lại càng tức giận, lớn tiếng:

Bữa nay lão gia đã thóa mạ mi là Hán gian ngoài đường phố thì không tính đến chuyện sống chết nữa rồi, còn mi hết thấy người thiên hạ đều biết là một đứa dê hèn vô sỉ giết thầy, lừa bạn...

Vì Tiểu Bảo cãi:

- Mao đại ca! Tiểu đệ vâng lệnh Hoàng thượng đi đối phó với quỷ La Sát chứ không phải để sát hại người Hán chúng ta, sao lại bảo là Hán gian được?

Mao Thập Bát quát hỏi:

- Thế thì sao mi... lại sát hại sư phụ Trần Cận Nam?

Vì Tiểu Bảo vội đáp:

- Tiểu đệ sát hại gia sư bao giờ? Hiển nhiên gia sư bị tên tiểu tử Trịnh Khắc Đẳng giết chết.

Mao Thập Bát nói:

- Bây giờ mi còn cãi được ư? Con mẹ nó! Trong thánh chỉ của Hoàng đế nói quá rõ rồi!

Vì Tiểu Bảo thất kinh hỏi:

- Sao?... Trong thánh chỉ của Hoàng thượng sao lại bảo tiểu đệ sát hại sư phụ?

Gã bâng khuâng quay lại nhìn Tô Thuyên.

Tô Thuyên nói:

- Bữa trước Hoàng thượng thăng tướng công lên chức Nhất đẳng Lộc Đỉnh Công đã ban tờ cáo trạng tuyên dương công lao của tướng công. Bản cáo trạng này không hiểu ai viết, trong có đoạn:

- "Tiến cử lương tài, dẹp bình Ngô nghịch, thu Đài Loan vào bản đồ Trung Quốc."

"Cầm quân xuất chinh hạ thành Nhã Tát Khắc, trương quốc oai ở cõi ngoài."

Mụ nói tiếp:

- Những cái đó đều đúng hết. Nhưng lại có hai câu:

"Chém bọn nghịch thủ Thiên Địa Hội là Trần Cận Nam, Phong Tế Trung khiến mỗi họa hoạn trong nước liền bị dập tắt. Phỉ đồ, loạn đảng phải thay mặt đổi lòng."

Là không đúng sự thực hoàn toàn.

Vì Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Cái gì thay mặt đổi lòng? Câu này ý nghĩa làm sao?

Cáo trạng nói tướng công bắt được bọn Trần Cận Nam, Phong Tế Trung giết rồi, mọi người trong Thiên Địa Hội sợ quá không dám tạo phản nữa.

Vì Tiểu Bảo nhảy bổ lên, lớn tiếng la:

- Làm gì có chuyện đó? Thế này chẳng là vu oan cho người ta ư?

Tô Thuyên từ từ lắc đầu đáp:

- Chúng ta giết Phong Tế Trung, thánh chỉ nói thế là đúng, chỉ thừa ba chữ Trần Cận Nam.

Vì Tiểu Bảo ấp úng hỏi:

- Trần Cận Nam là ân sư, sao ta lại... gia hại? Đạo thánh chỉ này... của Hoàng thượng. Hỡi ôi! Người thấy thánh chỉ, sao không bảo ta?

Tô Thuyên đáp:

- Bọn tiểu nhân đã thương lượng với nhau là trong thánh chỉ thừa ba chữ "Trần Cận Nam", khi tướng công ngó tới, nhất định không được vui lòng.

"Bọn tiểu nhân" mà mụ nói đây là trở vào bảy vị phu nhân. Bảy vị đã cùng nhau thương lượng về bản cáo trạng.

Vì Tiểu Bảo liếc mắt nhìn Song Nhi. Thị lẩm nhẩm gật đầu.

Vĩ Tiểu Bảo lại nói:

- Mao đại ca ơi! Dịch thực không phải tiểu đệ sát hại gia sư. Còn Phong Tế Trung là tên bạn đồ ở Thiên Địa Hội. hắc ngấm ngấm... thông phong báo tin với Hoàng đế...

Mao Thập Bát cười lạt ngắt lời:

- Vậy mi là hảo nhân chăng?

Vĩ Tiểu Bảo ngồi thừ ra đáp:

- Tiểu đệ phải vào phân thuyết với Hoàng thượng, xin ngài đổi lại... đổi lại...

Gã nói luôn ba lần "đổi lại" nhưng biết là nhà Vua quyết chẳng khi nào vì thánh chỉ dư ba chữ "Trần Cận Nam" mà đổi lại thượng dụ. Gã tự hỏi:

- Không hiểu tên cầu tặc nào đã tâu Hoàng thượng là ta sát hại sư phụ? Hoàng thượng coi hành động này là trung tâm với ngài. Nhưng ... nhưng Vĩ Tiểu Bảo này còn làm người được nữa chăng?

Trong lòng nóng nẩy, đột nhiên gã ọc một tiếng rồi khóc òa lên. Miệng la:

- Mao đại ca! Tô tử tử! Hảo Song Nhi! Tiểu đệ không sát hại sư phụ.

Ba người thấy gã đột nhiên khóc rống lên đều giật mình kinh hãi.

Tô Thuyên vội đến bên nắm lấy vai gã cất giọng ôn nhu nói:

- Trịnh Khắc Sảng hạ sát lệnh sư ở Thông Cật đảo. Bọn tiện thiếp đều nhìn thấy cả.

Mụ nói rồi lấy khăn tay ra lau nước mắt cho gã.

Mao Thập Bát bây giờ mới biết tên thân binh võ nghệ cao cường này té ra là một người đàn bà, trong lòng rất đổi ngạc nhiên.

Vĩ Tiểu Bảo chợt nghĩ tới điều gì liền nói:

- Mao đại ca! Tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng hiện nay cũng ở Bắc Kinh. Chúng ta đến đối chất, chắc hẳn không dám chối cãi. Phải rồi! Phải rồi! Chúng ta đi ngay bây giờ...

Gã nói tới đây, bỗng nghe ngoài cửa có thân binh lớn tiếng hô:

- Thánh chỉ đã tới! Ngự tiền thị vệ Đa tổng quản phụng sắc tuyên đọc thánh chỉ.

Vì Tiểu Bảo đứng dậy ra cửa nghênh tiếp thì thấy Đa Long đang cười hề hề tiến lại.

Vì Tiểu Bảo quỳ xuống hướng mặt về phía Bắc dập đầu chúc cầu thánh thể an khang.

Đa Long chờ gã lạy xong mới nói:

- Hoàng thượng phán bảo phải sai đưa tên phản nghịch thóa mạ ngoài đường phố vào cung để ngài thân hành tra hỏi.

*** vietkiem.com ***